

ναται νὰ καταστρέψῃ ὅλας τὰς προσπαθείας μου.

— Λοιπόν; ἠρώτησαν αἱ δύο γυναῖκες.

— Λοιπόν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δεβώ, τὰ πάντα μὲ φέρουν εἰς τὸ νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶναι εὐτύχημα, τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ἡ κυρία Δεπερὲ καὶ ἡ Ἀντωνίνα ἐρίφθησαν γελῶσαι καὶ κλαίουσιν συγχρόνως εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ἡ θεραπεία τοῦ Ἐδμόνδου ἦτο τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον τῶν δύο φίλων αὐτῶν.

Ἐπὶ σχεδὸν ἑορτῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Πόσος καιρὸς σοι χρειάζεται, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα τὸν ἰατρόν.

— Ὁ Ἐδμόνδος δυνατόν νὰ σωθῇ, πλὴν οὐχὶ νὰ θεραπευθῇ, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, μόνον ἡ ἀνάρρωσις του θὰ εἶναι μακρά, διότι κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν ταύτην θὰ προσπαθῇ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὴν νόσον καθ' ὁλοκληρίαν. Δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ πέντε ἢ ἕξ μῆνας, οὐς θὰ διέλθωμεν ἐδῶ.

— Λοιπὸν δὲν θὰ μὰς ἐγκαταλίπῃς;

— Τὸ ἐρωτᾷς! Τὴν εὐτυχίαν σου πρὸ πάντων, ἡ δὲ εὐτυχία σου εὐρίσκεται ἐν τῇ ὑγείᾳ τοῦ συζύγου σου, δὲν ἔχει οὕτω;

— Καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σου, πατέρα μου.

— Ἀγαπητόν μου τέκνον! εἶπεν ὁ κύριος Δεβώ, ἀσπαζόμενος τὴν Ἀντωνίαν. Τώρα δὲν θέλω πλέον, καὶ συλλογίσου ὅτι ὁ ἰατρός, τοῦτέστιν ὁ κύριος ὀμιλεῖ, δὲν θέλω πλέον δάκρυα ἐδῶ μέσα.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἡ οἰκία εἶχε τρόπον ὅψιν ἄλλοιαν.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις μόλις ἠδύνατο νὰ ὀμιλῇ, ἀλλ' ὅστις τὴν παρετῆρει δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καὶ ἐκράτει τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ἐκλαυσε πολὺ ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων, τῇ ἔλεγε διὰ φωνῆς ἐξησθενημένης, πτωχέ μου ἄγγελε, πόσον θὰ ὑπέφερες! Πόσον φρικτὸς πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀσθένεια, ἡ ὁποία σὲ ἐμποδίζει νὰ βλέπῃς ὅσους ἀγαπᾷς! Σὲ ἠσθανόμην ἐδῶ, διότι μία τῶν ἰνῶν τῆς καρδίας μου εἶναι συνδεδεμένη μετὰ σοῦ, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ σὲ βλέπω, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ σοι ὀμιλῶ, ἡ δὲ φρενίτις ἐκάλυπτεν ὅ,τι ἤθελον νὰ σοι εἶπω.

— Ταλαίπωρέ μου φίλε!

— ὦ! ἐν ἐπνέλω εἰς τὴν ζωὴν, Ἀντωνίνα μου, θέλω νὰ εἶσαι ἡ εὐδαίμωνεστὰ τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, ὅπως εἶσαι καὶ ἡ μάλλον ἀγαπωμένη. Ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μου, ἡ καλὴ μου μήτηρ; ἠξεύρεις ὅτι σχεδὸν τὴν λησμονῶ διὰ σέ; Σὲ ἀγαπῶ τόσον, ὥστε ὁ ἔρως μου ἀνυφάνεται πρὸ τῆς ζωῆς μου.

— Ἡ μήτηρ σου εἶναι εἰς τὴν αἴθουσαν ἠξεύρεις ὅτι ἀγαπᾷς νὰ με εὐρίσκης ἐδῶ, ὅταν ἐξυπνᾷς· τώρα δέ, ὅτε σὲ βλέπει ἐκτὸς κινδύνου, λέγει καθ' ἑαυτὴν: «Δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ» καὶ κάμνει πᾶν ὅ,τι σκέπτεται ὅτι δύναται νὰ σε καταστήσῃ εὐτυχῇ.

— Ὑπαγε νὰ τὴν καλέσῃς, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγρύνοντο ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀγίας ἀφοσίωσης τῆς μητρός του. Θέλω νὰ τὴν ἐπιπλήξω, διότι δὲν περιέμενε τὴν ἐξέγερσίν μου. Αὐτὸ θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Δὲν τὴν ζηλεύεις;

— Ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι ἐκείνη ζηλεύει ἐμὲ ὀλίγον.

— Τί θέλεις; ἐκείνη μοὶ δίδει τὴν καρδίαν της ὁλόκληρον, καὶ δὲν δύναται νὰ ποφασίσῃ νὰ διαμοιρασθῇ τὴν ἰδικήν μου. Ἐάν σε ἔχονον, Ἀντωνίνα, θὰ ἐφονεύόμην· ἀλλ' ἐὰν ἔχονον τὴν μητέρα μου, πιστεύω ὅτι θὰ πέθνησκον ἐκ θλίψεως. Ὑπαγε νὰ τὴν ζητήσῃς γρήγορα.

Ἡ Ἀντωνίνα ἀπέθηκε φίλημα ἐπὶ τοῦ ἀπυρέτου μετώπου τοῦ συζύγου της καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἀφ' οὗτος δέησις ἐξῆλθε τοῦ στόματος τοῦ ἀσθενοῦς. Διὰ τῆς δέησεως ταύτης ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν δύο ἀγγέλων, οὓς ἔχετε πλησίον του, τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐτυχίαν, ἃς ἀμφοτέραι εἶχον ζητήσει παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς τῶν ἀσθενοῦς.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

RENÉ SOSTA

Η Ε Υ Α

[Συνέχεια]

Ἦτο οὕτως ἐξαίσιως ὠραία, περιεκαλυμμένη ἐν τῇ ἐκ λευκῶν τριχάπτων ἐσθῆτί της, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας προέκυπτε τὸ χαριέν αὐτῆς πρόσωπον ζωηρόν καὶ ἀκτινοβόλον.

Ἡ μακρὰ αὐτῆς χρυσὴ κόμη ἐπιπτε πυκνὴ ἐπὶ τῶν ἀλαβαστρίνων ὤμων της, ἀποκεκαλυμμένων ὄντων ὡς ἐκ τοῦ κινήματος, ὅπερ εἶχε ποιήσῃ ἀνεγειρομένη. Οἱ μικροφύεις αὐτῆς πόδες, ἔτοιμοι νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ κοιτῶνος, ἐξήρχοντο τῶν ἐκ μεταξὺς ἐπικαλυμμάτων καὶ ἐκινούντο ἐν πυρετώδει κινήσει.

Ἀμα τῆς Εὐας σιγησάσης, ὁ κύριος Ἐβανς παρετῆρσε τὸν Γεώργιον, ἵνα ἀνγνώσῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του τὴν ἀπάντησιν, ἣν ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς θυγατρὸς του.

Ἦδη ὁ νεανίας ἔλαβε τὸν λόγον.

— Προσφίλης μοι, Εὐα, εἶπεν, ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλληλος ἵνα ὀμιλῶμεν περὶ τοῦ γάμου μας· εἰς τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἀδύνατον, διεξοδικώτερον δὲ συνδιάλεξις θὰ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ ἡμῖν μεγάλην βλάβην. Εὐχριστῶ τὸν κύριον Ἐβανς ἐπὶ τῇ καλῇ ὑποδοχῇ του καὶ παρκαλῶ αὐτὸν ἵνα εὐχερευόμενος μοὶ ἐπιτρέψῃ, ὅπως ἔλθω ὅσον οὐπὼ νὰ σὲς ἐπανιδῶ. Θεραπεύθητε ταχέως· τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι τὸ οὐσιώδες. Θέλομεν ἐπανιδεῖ ἀλλήλους· εἶμαι ἀληθῶς εὐδαίμων... πεποιθεσθε δὲ ἐφ' ὅλην τὴν ἀφοσίωσίν μου.

Καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Εὐαν τῇ μετέδωκεν ἐλαφρόν τι πρὸς τὰ ὀπίσω

κίνημα, ὅπερ ἐπανεβήκεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν προσκεφαλίων της.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, εἶπεν, εἶμαι λίαν ἀσθενής... καὶ θέλω νὰ κατασταθῶ ἰσχυροτέρα... τὸ θέλω... διὰ νὰ σὰς ἐπκινῶ!.. Μετ' ὀλίγον!.. μετ' ὀλίγον!.. θέλομεν συνδιαλεχθῇ διεξοδικώτερον!..

Καὶ γαλήνιος, προὔετα καὶ μειδιῶσα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ γέρον χαμηλοφώνως σφίγγων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Γεώργιον· σὰς εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ τῇ προξενήσατε χαρὰ... Εἶχεν ὅλον τὸ λογικόν της ὀμιλοῦσα πρὸς ὑμᾶς, εἶναι ἀληθές; Ἀ! ἐὰν ἡ τύχη ἐπειδὴ σὰς ἐπανεῖδε διεσκέδαζε τὴν παραφροσύνην της! Ἐὰν ἐγειρόμενος τοῦ ὕπνου ἐπανεύρισκον τὸ τέκνον μου ὑγιές!.. Ὀλόκληρος ἡ περιουσία μου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἐξόχου θεραπείας σὰς!..

— Λησμονεῖτε, κύριε Ἐβανς, ὅτι εἶμαι ὁ Γουλιέλμος καὶ οὐχὶ ὁ δόκτωρ Γεώργιος Σεβίλ, ἐὰν δὲ ἡ παρουσία μου εἶχε τὴν ὑπερτάτην ταύτην δύναμιν νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα σας τὸ ἀπολεσθὲν λογικόν της, θὰ εὕρισκον τὴν ἀμοιβὴν μου ἐν τῇ εὐφροσύνῃ ὅτι κατέστησα εὐτυχεῖς. Ἀλλως τε δὲ ἂς μὴ προλαμβάνωμεν τὰ συμβησόμενα· ἂς ἀφήσωμεν τὴν φύσιν νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ἂς βοηθήσωμεν αὐτὴν διὰ τῶν λίαν ἀνισχυρῶν μέσων, ἅτινα παρέχει ἡμῖν ἡ ἐπιστήμη. Χαίρετε λοιπόν, κύριε, εἶμαι δὲ εἰς τὴν ὑμετέρην διάθεσιν.

Δ'

Ἡ Εὐα διήλθε τὴν νύκτα ἡσυχῶς. Ὁ πυρετὸς εἶχεν ἐκλείψῃ.

Ἐγερθεῖσα ἐφάνη ζητοῦσα περὶ ἑαυτὴν καὶ θέλουσα νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν Τραμπεν.

Αἱ παρειαί της εἶχον ἀναλάβῃ τὴν θαμβὴν αὐτῶν ὠχρότητα· οἱ ὀφθαλμοὶ της, οἱ κατὰ τὴν προτεραιάν τόσῳ λαμπροὶ καὶ πλήρεις φωτός, εἶχον καταστῇ ἀμαυροὶ καὶ ἀσταθεῖς. Ἡ λάμψις τοῦ λογικοῦ, ἥτις τοὺς εἶχε ζωογονήσῃ, ἔσθη. Τὸ μὴδὲν εἶχεν αὐτὴς ἀπορροφήσῃ τὴν ψυχὴν.

Ε'

Τοῦτο ὑπῆρξε κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκληροῦ ἔτους ἐπίμονος πάλη μετὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης.

Πᾶσα τοῦ Γεωργίου ἐπισκεψίς συνεπῆγγοτο ὠφέλιμόν τινα καὶ σωτηριώδη σπινθήρα διὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ὁ σπινθήρ οὗτος ἐξηφάνιζετο μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του.

Ὁ Σεβίλ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐποιεῖτο σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐπισκέψεις. Εἶχε πληροφόρησιν τὸν πατέρα τῆς Εὐας περὶ τῶν ἐν τῇ χημεῖᾳ μελετῶν του καὶ περὶ τῆς βεβαιότητος, ἣν εἶχε νὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ ὡς ἰατρός καὶ ὡς χημικός. Ἐθρήνει διττῶς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ὡς πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ οὗτος ὤφειλε νὰ λάβῃ εἰς τὰς ἐπιτυχίας του. Ἐξεδήλου δὲ τῷ

κυρίῳ Ἐβάνς τὸ ζῶηρόν αὐτοῦ ἐνδιαφέ-
ρον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς θυγα-
τρός του καὶ ἄφινεν ἐνίοτε νὰ τῷ ἐκφύ-
γῃ σιμειῖα τινὰ θαυμασμοῦ ἐπὶ τῇ καλ-
λονῇ τῆς Εὐας.

Τὸ ζῶηρόν ἄλλος, ὅπερ προῦξένησεν
αὐτῷ ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀνε-
πασιθῆτως κατηνάζετο, ὡς κατευνάσσεται
πᾶσα ὀδύνη, ἡσθάνετο δὲ γεννώμενον ἐν
ἐαυτῷ γλυκύν τινα οἶκτον πρὸς τὴν ἀτυχῇ
ταύτην νεάνιδά, ἧς ὁ βαθὺς καὶ ἀληθὺς
ἔρως θὰ ἐδικαιοῦτο ἐξίσου νὰ ἀμειψθῇ.

Ἐδέχετο διὰ τὸν προσφιλεῖ νεκρὸν του
τὰς μελιχίους ἐκφράσεις, τὰς ἀγνὰς τῶν
χειρῶν θλίψεις, τὰ γλυκέα βλέμματα,
ἅπερ αὐτῇ τῷ ἐπεδωκίλευε διαρκούντων
τῶν περιπάτων, οὓς μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ
κυρίου Ἐβάνς ἐποίει, καὶ διαρκουσῶν τῶν
ἐσπερινῶν ὥρων, ἃς παρ' αὐτοῖς διήρχετο.

Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας τῆς διαυ-
γείας ἡ Εὐὰ ἐπέμενε, ὅπως προσδιορί-
σῃ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου, ἐνίοτε δὲ,
βεβουσιμένη εἰς ἀλλόκοτόν τινα ῥεμβασ-
μόν, μυρία ἐποιεῖτο σχέδια καὶ μυρίου
ἀνέπτυσσε διὰ τὸ μέλλον πόθους· εἴτα πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τῆς παρίστατο αἴφνης φά-
σμα τι, ἐκεῖνο τῆς καταιγίδος, καὶ ἡ ὁμι-
λία τῆς καθίστατο αὐτῆς ἀσυνάρτητος,
τὸ δὲ λογικόν τῆς ἔδυνεν ἐκ νέου.

Ἡ σκέψις περὶ τῆς ἡθικῆς θεραπείας
τῆς διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Γεωργίου εἶ-
χεν ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτομέ-
νων αὐτὴν ἐξόχων ἱατρῶν. Εἶχε δὲ προ-
κύψῃ ἄλλη τις ἰδέα, ἡ τῆς ἐνώσεως τῆς
Εὐας μετὰ τοῦ Γεωργίου. Ἐρρόνουν ὅτι
τῆς ἰσοροπίας ὑπὸ σφοδρᾶς τινος συγκι-
νήσεως διαταραχθείσης, ἄλλη τις συγκί-
νησις ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ.

Τοιαύτην καὶ ὁ Γεώργιος συλλαβὼν
ιδεάν, χωρὶς εἰς οὐδένα νὰ τὴν ἀνακοι-
νῶσιν, τὴν ἀπέριψεν ὡς ἀδύνατον νὰ
πραγματοποιηθῇ.

Ἐν τούτοις ἡσθάνετο ἐκπορθηθεὶς ὑπὸ
τινος αἰσθήματος ἰσχυροτέρου εἰς τὸ ἐξῆς
τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τοῦ οἴκτου, ἰσχυ-
ροτέρου τῆς μελέτης τῆς ἐπιστήμης, ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος.

Ἀλλ' ὁ ἔρωσ οὗτος τῷ ἐφάνη βδελυ-
ρὸς. Τότε ἐπάλεσε πρὸς ἐαυτόν. Ἠλάτ-
τωσε τὰς πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ Ἐβάνς
ἐπισκέψεις του, ὅτε δὲ ὁ ἀτυχὴς πατήρ
βαρυκαλῶν τὸν προσεκάλει κατεσπευσμέ-
νως ἵνα πολεμήσῃ κρίσιν τινά, μετὰ μα-
κρὸν διαταγμὸν μετέβαινεν εἰς τὴν πρόσ-
κλησίν του.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Εὐὰ, κατὰ τινὰ δια-
λειψιν τῆς ἐγκεφαλικῆς διαυγείας τῆς,
εὐρίσκομένη μόνη μετὰ τῆς κυρίας Τράμ-
φεν καὶ τοῦ Γεωργίου, τοὺς ἠρώτησεν.
Ἀπήτησε νὰ τῇ εἰπῶσιν εἰλικρινῶς τὴν
ἀλήθειαν περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς.

— Γνωρίζω ὅτι ἐκ δικλειμμάτων χάνω
τὸ λογικόν, τοῖς εἶπε, καὶ νομίζω ὅτι
τοῦτο διαρκεῖ ἐφ' ἱκανὸν χρονικὸν διά-
στημα, καθόσον ἐπανερχομένη εἰς ἐμχυ-
τὴν καὶ ἀνακτωμένη τὴν θέλησίν μου,
κατανοῶ διὰ μυρίων μηδμινῶν ἀνεξηγή-
των πραγμάτων, ὅτι πολλὰ ἡμέραι παρ-
ήλθον ἀπὸ ἐκεῖνης, ἣν ἀναμνήσκουμαι.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ὑπάρχῃ φά-
μακόν τι κατὰ τῆς φρικώδους ταύτης ἀ-
σθενείας. Τί φρονοῦσιν οἱ ἱατροί;

— Φρονοῦσιν, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος,
ὅτι πρέπει νὰ ἔχητε ὑπομονήν, ἡσυχίαν
καὶ ἐγκρατέρησιν. Φρονοῦσιν ὅτι δὲν πρό-
πει νὰ καταπονῆτε τὸ πνεῦμα εἰς ἐρεύ-
νης, τῶν ὁποίων ἔχουσι μόνοι τὴν ἀπο-
στολήν.

— Ὅχι, διέκοψεν αὐτὴ ἀνυπομόνως·
ὄχι δὲν εἶνε τοῦτο... Τοὺς ἤκουσα χθὲς
συνδιαλεγόμενους μετὰ τοῦ πατρός μου...
ἐνόμιζον ὅτι δὲν τοὺς ἠννόουν... ἔλε-
γον... Ἀλλ' ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς
τὸ ἐπικυαλῶ.

Καὶ ἐσταμάτησεν ἐρυθριῶσα.

— Ἀπ' ἐναντίας ὁμιλήσατε, Εὐὰ, εἶπεν
ὁ νεανίας· ὁμιλήσατε τάχιστα.

— Ὅτ' εἶπω εἰς τὴν Τράμφεν, ἐπα-
νέλαθεν ὑπομειδῶσα καὶ μετὰ σεμνῶν
καὶ θελκτικῶν τοῦ σώματος σχημάτων.

— Ὁ Γεώργιος εὐρίσκετο ἀπολυτῶς ὑπὸ
τὴν γοητείαν. Ἐπέμενε πολὺ ἵνα μάθῃ
πᾶν ὅ,τι αὐτὴ ἤκουσεν ὑπὸ τῶν ἱατρῶν
λεγόμενον καὶ πληροφορηθῇ συνάμα περὶ
τῆς λαβούσης χώραν κατὰ τὴν προτε-
ραίαν συνδιαλέξεώς των μετὰ τοῦ κυρίου
Ἐβάνς. Ἡ Εὐὰ ἀπεποιεῖτο πάντοτε νὰ
ἐξηγηθῇ.

— Λοιπὸν ἀπέρχομαι, ἵνα σᾶς ἀφήσω
μετὰ τῆς Τράμφεν, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

Ἐφοβεῖτο μήπως νέα τις κρίσις ἤθελεν
ἀποτρέψῃ τὴν νεάνίδα τοῦ νὰ ἀνακοινώσῃ
εἰς τὴν παιδισχολὴν ἐκεῖνο, ὅπερ τόσον
ἠδύμουνε νὰ μάθῃ.

Ἡ Εὐὰ ἐμάντευσεν ἀναμφιβόλως τὸν
διαλογισμὸν του.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, Γουλιέλμ,
ἀπήντησε, κέκτημαι ἅπασαν τὴν δξύ-
νοιάν μου καὶ οἱ λόγοι τῶν ἱατρῶν θὰ
μείνωσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐγκεκαρχαμέ-
νοι ἐν τῇ μνήμῃ μου.

— Ἀγαπήτῃ μοι Εὐὰ, ἐπανελάθεν ὁ
Γεώργιος, οὐδεὶς εἶναι βέβαιος περὶ τῆς
ὥρας, καθ' ἣν ἐπανερχεταί τι, οὐδ' ἐγὼ
αὐτός, ὅστις ἀπολαύω πλήρους υγείας.
Ὅθεν σᾶς καθικετεύω νὰ ἐκπληρώσητε
τὴν ἐπιθυμίαν μου. Μοὶ εἶπατε ὅτι μὲ
ἡγαπᾶτε, ὀφείλετε ἐπομένως νὰ μὲ καθι-
στᾶτε εὐτυχῇ οὖσα πρὸς ἐμὲ εὐχάριστος.

— Σᾶς ἡγάπων ἀναμφιβόλως, Γουλι-
έλμ, ἀλλὰ σήμερον δὲν ἔχω πλέον τὸ δι-
καιώμα. Ἀγαπῶσα ὑμᾶς ἔτι θὰ προσεκά-
λουν καὶ θὰ ἐνεθάρρουν τὸν ἔρωτά σας,
ἐνῷ ὑμεῖς δὲν ὀφείλετε πλέον νὰ ἀγαπᾶτε
μῖαν παράφρονά!

— Εὐὰ... Εὐὰ... σᾶς ἱκετεύω... διέ-
κοπτεν ὁ Γεώργιος ἀνὰ πᾶσαν λέξιν...
μὴ ἀπομακρύνεσθε ἐξ ἐκείνου τὸ ὅποῖον
σᾶς ζητῶ... κρατεῖτε κεκλεισμένην ἐν τῇ
διανοίᾳ σας τὴν εὐτυχίαν ἀμφοτέρων ἡ-
μῶν.

— Τὴν εὐτυχίαν σας!... εἰς ὑμᾶς!...
Γουλιέλμ!... εἶπεν ἡ Εὐὰ φειδυν-
θεῖσα· ἀλλὰ τότε... μὲ ἀγαπᾶτε ἀκόμη!
... Ἡ ἀτυχὴς παράφρων δὲν ἀπαρέσκει
ὑμῖν;... Ἀ! Γουλιέλμ!... λέγετε...
λέγετε...

— Ναί, Εὐὰ!... Ναί... σᾶς ἀγα-

πῶ! εἶπεν ὁ Γεώργιος γοητευθεὶς, ἐκτρα-
πεῖς ἀκουσίως καὶ ἀφείς νὰ ἐκφύγῃ τῶν
χειλέων του τὸ ἀπόρητον, ὅπερ καὶ πρὸς
αὐτὸν ἔτι ἐκρύπτετο.

— Ἀ! Γουλιέλμ! ἐκράνυγαν ὁλόλυ-
ζουσα ἡ δεσποινὶς Ἐβάνς, ἥτις ἀφῆκε
τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου
τοῦ νεανίου, ὡς παιδίον ἀγνοοῦν νὰ ὑπο-
φέρῃ ἀνευ στηρίγματος τὸ βάρος μιᾶς
χαρᾶς ἢ εὐτυχίας ἀπροσδοκίτου.

Οὗτος περιβάλλων σεμνῶς διὰ τοῦ βρα-
χίονος τὴν ὀσφύν τῆς νεάνιδος, ἣν ἐκράτει
ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐνῷ τὴν ἄλλην χεῖρα
εἶχε τεθειμένην ἐπὶ τῆς χαριέσσης κεφα-
λῆς τῆς, ἐφάνετο διατηρῶν αὐτὴν ἐν ἡ
στάσει εἶχε λάβῃ, ὅπως, ἔχουσα τὸ πρό-
σωπον κεκρυμμένον, ἔχῃ μείζονα εὐκο-
λίαν νὰ ἀποκαλύψῃ πᾶν ὅ,τι παρ' αὐ-
τῆς περιέμενε καὶ ὅπερ ἐφάνετο ὅτι τῇ
ἐστοίχιζε τόσῳ νὰ εἴπῃ.

Ὁ Γεώργιος, συγκινημένος, προσε-
πάθει νὰ ἀναλάβῃ ἅπασαν τὴν δραστη-
ριότητά του.

Τὸν προλαβόντα στιγμιαῖον ἐνθουσια-
σμόν εἶχε διαδεχθῇ ἡ λύπη, ἐπειδὴ ὁμι-
λήσεν.

[Ἐπίκει τὸ τέλος].

ΑΝΔΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρένθεσι τιμαὶ σημειοῦνται χάριν
τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυ-
μοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυ-
δρομικῶν τελῶν].

«Οἱ Μερόνιοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστο-
ρῶν Ἐλβί Μαρμί, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς
Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σηναὶ ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκ-
δοαὶ δευτέρᾳ, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσ-
ετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δόγμα «Ἡ καταστροφή τῶν
Γεννιστάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle
Mendès..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμί», μυθι-
στορία Αἰμιλίου Ρεσοῦργ (τόμ. 2) Δρ. 7 [7,50]
«Ἐὼν Ἀεὶνῆς», μυθιστορία Γεωργίου Σάνδης,
μετάφρασις Ἰ. Ἰπὸ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως»,
μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώ-
δεις τόμους..... Δρ. 4 [4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Coek με-
τάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Ἡ Γιουάννης καὶ Χαρτί καὶ τὸ Κρασί», μυ-
θιστορία Paul de Coek, μετάφρασις Κλεάνθους Ν.
Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία
Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐλβί δὲ Μοντε-
πέν..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἰερᾶς Ἐξέτασεως» μυ-
θιστορία..... Δρ. 2 [2,20]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγέλου Ὁρ-
λέν..... Δρ. 1,70 [1,80]

«Ἑλληνικαὶ Σηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφ-
ρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ (τόμ. 2) Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτιᾶ Βασιλοπαῖς» μυθιστορία ἱστορικῇ,
ὑπὸ Γεωργίου Ἐβέρου, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γα-
λάκη, Ἰ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Σπρίτ (τόμοι
τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μουσικὴ τῆς Συμμορίας», μυθιστορία Mary
Lafon..... Δρ. 2 [2,20]